

Varför har jag "bråkat" i psalmkommittén ?

- en reserapport -1970 26/10

Med tidsplan, arbetsfördelning etc. Har ställt frågan till mej själv och försökt klara ut den, använde en dag till det då jag reste upp till Bergslagen för att få lite perspektiv och avstånd. Gjorde en del anteckningar som jag nu skriver ut. Det är inte frågan om någon sakframställning i annan mening än att en individ i sina jagreaktioner och upplevelseattityder också kan vara något sakligt. Eftersom jag i hög grad byggt upp min tillvarelseform på den existensialistiska filosofin och teologin (Kierkegaard, Barth, Bultmann, Buber, Sartre, Camus) är det helt enkelt så för mej att subjektiv sanning är ungefär detsamma som substansiell. Den vetenskapligt analyserande och systematiserande mänskan är en annan typ. Och det finns ju många andra typer också. Man kunde kanske tänka sej en samfunktion dem emellan.

När Harald i våras efter ett tillsättande av kommittén ringde upp mej (eller var det tvärt om?) sa han: " jag tycker att det är en utmärkt kommitté." vari jag helt instämde, glad över att inte ha blivit ordförande, vilket föreslagits.

Det tycker jag fortfarande; den rymmer inom sej utmärkta möjligheter. Ändå mer med tanke på att vi i den kan integrera experter och andra som är intresserade och kompetenta. Jag tror rentav att via denna kommitté svensk psalm kan göras till en av spjutspetsarna ute på kontinenten (jfr med sammanställningen av engelsk psalm från de sista åren).

Varför då denna känsla av osäkerhet inom kommittén, ibland intill gränsen av paralytisk inför ett beslut? Jag känner mej själv mer och mer osäker inför varje nytt sammanträde. Har sagt vid näst sista sammanträdet att jag känner mej som att vara ute i en dimma utan att se en enda klar kontur. Kan det bero på att vi tror att vi måste bli kommitté människor, lika varandra för att en gång kunna ge skenet av en enhällig kommitté, då vi i verkligheten är olika och styrkan ligger i detta? När vi upptäcker det och vågar satsa på det vi verkligen är.

Har flera gånger önskat att vi började sammanträdena med psalm 171:4. Osäkerheten i sej själv behöver det ju inte vara något fel på. Anna Greta Wide har varierat temat om den osaliga säkerheten och den saliga osäkerheten. Som sådan är den en betingelse för tron. TES - Det måste finnas tro om man ska arbeta med psalm; tro på psalmen - som medium, redskap för evangelisation, självständig diktart etc. - också tro på att psalmen efter 30 års bortvaro kommit tillbaka till vårt land, ungefär som den gjort det i Europa. Också en tro som kan finnas på något som ännu inte finns. Se psalm 57 i häftet 60 -65: " Tron ser skördefälten vitna /där den gröna brodden står." På den aktivitet från Guds sida, som Per Olof efterlyser. Har sökt en förklaring till den osäkerhetskänsla som tagit sej uttryck i mitt " bråk " under de sista sammanträdena. Också i min skrivelse, som jag aldrig fick uppläst med anhållan om entledigande från uppdraget som kommittéledamot och med förslag om att Anna - Britta fick ersätta mej. Det var ingen panikåtgärd eller gest. Jag påpekade att den var mycket allvarligt menad. Jag tillämpade på mej själv den arbetsfördelning och det delegerade ansvar jag tidigare föreslagit. Jag ville helt enkelt byta jobb med Anna Britta, ta utlandskontakten och också kunna ägna mej mera åt min hittillsvarande kontakt med de svenska skribenterna. Detta talade jag med Esbjörn om redan i våras vid psalmkonferensen i Fuglesang.

På hemresan bläddrade jag i den danska psalmboken. Av författarregistret framgår att i det närmaste 2/3 delar av de 750 psalmerna har skrivits av Kingo- Brorson -Grundtvig.

Om man tänker på hela beståndet som en psalmåker på 1000 tunnland har alltså Kingo plöjt opp 150, Brorson 175 och Grundtvig 400 tunnland. Ingemann uppskattningsvis 20. I övrigt är det 100 som har påtat och vänt en torva var. För Brorsons vidkommande skulle man kunna förklara det så; han var jämte Bellman väl Europas främste rokokodiktare. Kingo hade en motsvarande ställning i sin tid. Men Grundtvig som man så gärna vill ha översatt. Han är en charmfull tivolipoet som i det oändliga strör guld, änglaskimmer, barnleenden, fågelkvitter över sina strofer. Han hade mycket vidsträckta dogmatiska och andra kunskaper. Men knappast något som kunde väga opp vad de hundra andra hade tillsammans. Jag gissar på att det funnits en tro och en ande i dessa tre betydligt starkare än hos de övriga.

Från stationen gick jag till visaftonen i Adolf Fredriks kyrka i kulturveckans regi. Det var ett förtjusande program med kända sångare som Olhagen, Lönnå m.fl. De hade något mellan 40 - 50 (mest unga) åhörare. På lördagskvällen hade jag varit på Lars-Åke Lundbergs och Ragnar Wittgrens midnattsmässa i Gustav Vasa kyrka. Där var -enligt vad jag tror mej någorlunda kunna uppskatta efter mina 16 år i Gustav Vasa - något mellan 1800 -2000 ungdomar. Det var ett starkt, rent sobert - suggestivt program, utan några egentliga sentimentala eftergifter. På tunnelbanan undrade jag vad skillnaden i publikfrekvens kunde bero på. Jag vet inte vad som låg eller saknades bakom kulturveckan, bara att det varit ett stort förarbete och mycket annonsering och affischering. Men jag vet att det bakom midnattsmässan låg tro, stark personlig satsning och ett fint teamarbete. Kanske i allt kyrkligt arbete det enda nödvändiga.

Anders Frostenson